

בטחוני בצור

הוא אוצר
גליך שבוני לאמונה, בעוון, וכל מה שמקרב יהודי לאבי שבשמים

בס"ד. לבקשת הצטרפות, שליחת סיפורים ותעבות:

מרדכי הכהן מלאכי, ביתר עילית

5834817@gmail.com * תא קולי 073-2490589 * לפניות בפקס 02-5003608 * לקבלת הגיליון בפקס 02-3132641 קוד גיליון 0026

אני ממש לא זוכר שראיתיך פה אי פעם...

האברך, שראה מול עיניו את צירוף המקרים המדהים, מיהר לגשת אלי. הוא אומר לי: לא היה עולה בדעתי לתת פרסום לדברים, אבל מה שראיתי פה עכשיו זה לא משהו שניתן להתעלם ממנו... יצאנו החוצה והוא החל מגולל בפני את סיפורו המאלף:

זכינו בארבעה ילדים בלעה"ר.

ביתנו הבכורה היא

ילדה עם צרכים מיוחדים, שמאגרת אותנו ההורים לא מעט.

בחדש סיון האחרון חמי השיא את בתו בארצות הברית, ונערכנו לנסוע ולהשתתף בשמחה המשפחתית.

זו נסיעה משמחת, אך מאידך מאתגרת במיוחד. מי שמכיר מקרוב התמודדות עם ילד מיוחד מבין מה כרוך בנסיעה כזו: טיסה של שתיים עשרה שעות במטוס סגור - זו משימה כמעט בלתי אפשרית. תוסיפו למשימה גם תינוק בגיל כמה חודשים, שגם אותו יש להחזיק על הידיים משך כל אותן שעות ארוכות, והרי לכם נסיעה שכל כולה התמודדות שלא כל אחד מסוגל לעמוד בה.

עבור בתי של לנו כדור מרגיע מיוחד לזמנים כאלה, אך השפעתו מותנית בתנאי אחד: כדי שהוא ישפיע לטובה היא חייבת לשכב. כאשר היא יושבת, התרופה לא רק שאינה מועילה, אלא אף מגבירה את אי השקט שלה. פירוש הדבר היה כי אנו חייבים מקום פנוי נוסף לצידה, כדי שהיא תוכל לשכב ברוגע. בלי זה כמעט בלתי אפשרי עבורנו לטוס.

בימים שלפני היציאה יצרנו קשר עם סוכן הנסיעות, והוא בדק והרגיע אותנו כי הטיסה הלך צפויה להיות

חלפו מאז כשלוש שנים, שבמהלכן רגלי לא דרכה עוד בבית כנסת "ברכת מנחם".

השבוע, שבת סליחות תשפ"ז, שוב שבתתי בירושלים. לעת רעווה דרעווין, כאשר יצאתי ל"טיש", ראיתי שיש עוד שהות לפני, וכאשר עברתי ליד בית הכנסת ברכת מנחם, אמרתי לעצמי:

הבה ואכנס לרגע קט, ואראה את מראה פניו של הרב אונגאר ששלח לי אז את המכתב, ומאז הוא שולח לי את דברי התורה שלו באופן קבוע.

כשנכנסתי לבית הכנסת - הרב בדיוק התרומם ממקומו ל"קבלת עול מלכות שמים". שוב חשתי את אותה תחושה מעקצצת של אורח לא קרוא שפלש לתוך מרחב משפחתי. תוך שאני מתגבר על המבוכה, שלפתי ספר מהארון, והתיישבתי ליד אחד השולחנות הצדדיים, כדי לקלוט את אוירת המקום.

והנה מתרומם אברך ממקומו שבמרکز השולחן ורץ לעברי כשהוא נרגש מאד.

היה זה הר"ר שלום אסט, המוכר לרבים מהקוראים כאשר שיתף אותנו בסיפור השגחה פרטית נפלא שאירע עמו. והוא קורא לעברי: ר' מרדכי, הקב"ה בעצמו הביא אותך... זה לא יאומן! ממש משמים נשלחת לפה בדיוק ברגע זה! הנה יושב פה עמנו אברך ומספר לנו סיפור השגחה פרטית מדהים שאירע עמו, וחזק את כולנו באמונה תמימה. משסיים את סיפורו אמרתי לו: סיפור כזה אתה חייב לשלוח לר' מרדכי מלאכי. והוא אומר לי:

לא, זה לא סיפור של עלונים, זה סיפור אמיתי שהיה באמת...

אמרתי לו: "הגיליון 'בטחוני בצור' זהו המקום בה"א הידיעה עבור סיפורים מדויקים שהיו במציאות, אם אתה לא מכיר כדאי לך להכיר. אתה חייב לספר לו את זה". הוא מביט בי כחוכך בדעתו, ואז הדלת נפתחת, ואתה פשוט מופיע בפתח...

מזאת חנוכה תשפ"ג עד שבת סליחות תשפ"ו

את שבת חנוכה של שנת תשפ"ג שבתתי בירושלים, בבית חמותי שתח"י עמו"ש.

ממול הבית, שברחוב זית רענן בירושלים, שלט צנוע הורה על בית כנסת חדש שנפתח: "ברכת מנחם". אני מחבב חידושים ו"פרישקייט", ונכנסתי ולראות במה מדובר. אחרי שהות קצרה הבנתי כי מדובר בקבוצה מגובשת של אברכים צעירים חסידיים חוצניקים שפתחו לעצמם בית כנסת חדש. התחושה במקום מרגישה כמו משפחה, ופחות מתאימה לאדם זר ולא מוכר. המשכתי בדרכי, לא לפני שהשארתי במקום עותק של הקונטרס "בטחון מהו" שיצא לאור באותה תקופה, בתקווה שיגיע לעינים המתאימות.

ביום ראשון קיבלתי מכתב מרב בית הכנסת, הרה"ג ר' יצחק אונגאר שליט"א, וזה לשונה:

לכבוד הרב מרדכי הכהן מלאכי

דברתי בבית הכנסת במעלת היום של זאת חנוכה שכונו הוא ביטחון ואפילו לרשעים, והבאתי דברי החפץ חיים ור' שלמה קלוגר ומגן דוד ועוד בזה, כמו שהוא בקובץ שאני מצרף פה "בזאת אני בוטח".

בליל שבת ראיתי באותו בית המדרש שאמרתי את הדרשה על בטחון - את הקונטרס של מע"כ "ביטחון מהו" והיה לי כעין דרישת שלום משמיא וכהסכמה על מה שאמרתי על ביטחון בזאת חנוכה, שזהו סעלת היום.

כי ממש אורו עיני מהקונטרס מסודר להפליא על בטחון, ושמתחיל בזה מאוד, ועוד מצאתי אותו במקום של הדרשה באותו יום.

נסתובב משמים שהקונטרס הזה בטחון מהו בא לידי, והוא חוב לכל אחד ואחד לקרותו לדעת ביטחון מהו, וגם בזמנים קשים ביותר, והוא ממש כמים קרים על נפש עייפה אין לחיות כפשוטו עם ביטחון.

והוא מקרב ומחבר יהודי להקב"ה לסמוך עליו בכל מצב, וזה רצונו, וזה עצמו מביא הישועה, וכמו שהבאתי ממגן דוד - שאמונה בלי ביטחון אינו כלום, והקב"ה רוצה שנאמר גם זו לטובה, וכמו שהבאתי מר' שלמה קלוגר, וזה עצמו מביא הגאולה שלימה. תודה רבה, ויזכה להרבות ביטחון עוד ועוד בין אחינו בני ישראל

יצחק אייזיק אונגאר

שבבית הכנסת אוחזים בעיצומו של תפילת מוסף, חשבו בבית לקחת את הילדה לביקור קצר למבואה של בית הכנסת, ומחלון צדדי-להתרשם ממאות המתפללים הלבושים בגדי לבן צחורים.

בדרך לבית הכנסת, בתי סיפרה בהתרגשות, כי היא הולכת לשמוע איך כולם צועקים "המלך".

כמה שניסו להסביר לה, כי "המלך" כבר אמרו בבוקר, ועכשיו נשמע דברים אחרים מתוך התפילה, היא התעלמה מכך והתהלכה בטוחה בעצמה, "אני הולכת לשמוע את כל הטאטעס צועקים המלך".

מה קיוונו שלא תתאכזב...

הן הגיעו לדלת עזרת הנשים,

מאות מתפללות ספוגות בסידוריהן,

עוד הן תוהות היכן אוחזים, ונשמעת צעקה אדירה:

"ואתה הוא מ-ל-ך א-ל חי וקיים"

חיך מאושר עלה על פניה הטהורות של בתי, לא מודעת כלל לתזמון המדויק שהקב"ה סיבב במיוחד בשבילה!

ה' מחכה לכולנו, רוצה שכולנו נמליך אותו עלינו, וגם בשעה 1:30 בצהרי ראש השנה, עדיין לא מאוחר מדי!

מזמור לתודה - כיצד?

האם הודיה תמידית - אפשרית לפשוטים כמונו?
אפשרי בהחלט!

מעובד על בסיס רשימה שכתבתי בחודש טבת תשפ"ד

בראש השנה לפני התקיעות ניגש אלי אברך ואומר: יש לי סיפור השגחה פרטית מדהים, אבל חסר לי את הכשרון לתאר אותו בצורה מספיק דרמטית, האם תוכל לסייע בידי?
מה הסיפור? שאלתי. "באורח פלא, הוא אומר, השגתי מגבת עבור הטבילה שלפני תקיעת שופר. למרות שמלאי המגבות שעומד לרשות הציבור שימש כבר בערב החג, וגם בשני הבקרים של החג!"

חייכתי, אבל חשבתי שנוכן יהיה לכתוב על כך.

רבות נכתב והתפרסם בשנים האחרונות בגודל הענין של הודיה להש"ת.

אלא שרבים מתייחסים לענין זה כאילו זו איזו "מדרגה גבוהה" שמיועדת לאנשים מורמים מעם.
ובזה אני רוצה לעסוק הפעם.

בימי ילדותי, בכל אופן בסביבה בה גדלתי בירושלים, המילה "תודה" היתה סילה נדירה למדי.
להגיב באמירת "תודה" כאשר מישהו הגיש לך אוכל,

להושיעני. תחושת רוגע מוחלטת התיישבה על לבי. סיימתי להתפלל ואמרתי לרעייתי בביטחון מלא כי אין מקום לדאגה, אפשר להיות רגועים, ה' יתברך יעזור לנו!

כשהגענו לשדה התעופה, המציאות נראתה הפוכה לחלוטין מציפיותינו. העומס היה כבד מנשוא. בכל דלפק שבו ניסינו לבקש או לשאול על מושב פנוי, הביטו בנו כתמהוניים... הנציגים אמרו לנו בפירוש כי מדובר במצב של מכירת יתר, וישנם בשדה התעופה נוסעים שבידם כרטיסי טיסה אך הם לא יוכלו לעלות למטוס. לא היה שום סיכוי טבעי להשיג מקום נוסף.

הגענו לשער העלייה למטוס. הלבבות פועמים בחזקה, איזו מן טיסה ממתינה לנו, ועוד תוך צפיפות כזו... אך בתוכי התחזקתי שוב ושוב עם תחושת הביטחון הזכה שחשתי בלבי בעת התפילה, היא היתה עוצמתית והאפילה על החששות, ומשתאה הייתי לראות כיצד יפול דבר...

עלינו למטוס. הדחיסות היתה איומה, המטוס היה מלא וגדוש עד אפס מקום, כמעט ולא היה אוויר לנשום. פסענו לעבר המושבים שלנו, והנה המחזה שנגלה לעינינו: ליד המושב שלי היה מושב פנוי, וליד המושב של רעייתי - מושב פנוי נוסף!

היו אלה שני המקומות הפנויים היחידים בכל המטוס העמוס והדחוס הזה, חיכו בדיוק עבורנו, אבינו שבשמים באהבתו שמר לנו אותם, ללא שום הסבר והגיון!

כולם מקבלים צול מלכות

בימי הרחמים, רציתי לשלוח לכם סיפור מתוק על ביטחון תמים של ילדה קטנה שהתרחש בראש

השנה תשפ"ו.

בתי בת ה-3, למדה בגן אודות ראש השנה, כמוכן. וכן סיפרו להם, כי "כל הטאטעס" צועקים בשוהל "המלך"... וממליכים יחד את הקב"ה עלינו.

ראש השנה בשעות הצהריים, שעה

ריקה למדי, וכי נוכל למצוא מקום פנוי ללא קושי. ואכן, כך היה. הטיסה הלך עברה בשלום וברוגע יחסי, כשהיו לצידנו מקומות פנויים בשפע, ובסיעתא דשמיא הגענו לארצות הברית לששון ולשמחה.

הקושי האמיתי החל לקראת הטיסה חזרה לארץ הקדש. בתחילה גם פה היה נראה שהמטוס פנוי ברובו, אלא שבדיוק באותם ימים החלו להישמע דיווחים מתוחים על אפשרות של התחדשות העימות הצבאי מול איראן. בתוך שעות ספורות התמלאו כל הטיסות עד אפס מקום. כשבקשתי לוודא את סדרי הטיסה שלנו, דיווח לי סוכן הנסיעות באופן חד משמעי ובצער רב כי אין כל סיכוי להשיג מקום נוסף, ולו תמורת תשלום מלא, שכן אין בנמצא אפילו מושב פנוי אחד בכל המטוס.

נפלה עלינו חרדה גדולה. זכרנו היטב טיסה קודמת שבה טסנו עמה ללא היכולת להשכיבה: היא נכנסה לסערת רוחות כה קשה, עד שהטייסים כמעט נאלצו לבצע נחיתת חירום ולהוריד אותנו מן המטוס. והפעם - התלוותה אלינו גם תינוקת קטנה, שבלא מקום פנוי היינו נאלצים להחזיקה על הידיים לאורך כל הטיסה המייגעת.

הרגשתי שכל השערים ננעלו בפני, ואין לי שום מוצא בדרך הטבע. וההרגשה הזו הביאה אותי לעמוד להתפלל מקירות לבי לפני מי שרק הוא יכול להושיע. זו היתה תפילה מעומק הלב, מתוך תחושה זכה של אפס אונים והכנעה מלאה. והנה, בשלב מסוים של התפילה, חדרה ללבי בהירות פנימית עמוקה. הרגשתי בבירור שאני סומך לגמרי על אבינו שבשמים, וכאשר משליכים באמת ובתמים את כל הקושי והדאגה עליו, אין מקום לדאגה.

זו ממש לא הדרגה שלי ביום יום. אני עוסק באמונה ובטחון דרך למודי ככל אברך מן השורה, אבל מעולם לא היה זה עיקר עיסוקי ולא התנסיתי בעבודה מעשית של בטחון. הפעם זה בא מעצמו, ממקום אמיתי ביותר של מצוקת אין אונים שרק הבורא יתברך הכל יכול הוא זה שיכול, ובידו

או סיוע כלשהו - זו היתה סוג של "התנהגות מודרנית" במובן השלילי...
מתקנים היינו במן לעג את הביטוי היידי "דאנקע שיין", כאומר:
אני לא נמנה על צאצאי עולי גרמניה, בעלי הנימוסים המהוקצעים.
היו כנראה סיבות טובות להתנהגות הזו, ולא כאן המקום להאריך.

אגב - עד היום אני לא מכיר באידיש תחליף למילה "בבקשה" מה שגורם לדוברי אידיש להישאר בפה פעור כשמישהו מודה להם... מי שמכיר פתרון ראוי למצב המביך הזה מוזמן להחכימנו...

בכל אופן, בנושא הזה חל ב"ה שינוי מבורך.
היום מקובל לומר **תודה** על כל צעד ושעל, גם אצל בני הקהילות הכי שמרניות.
אנו מודים על כל פעולה, גם לנותני שירות בשכר מלא. **להנה האוטובוס, למוכר בחנות, וגם ילדים** מחונכים רגילים **להודות להוריהם** על כל נתינה.
זה הפך להיות **כתובע שני** שלנו, ואדם מן היישוב אינו נזקק ל**מאמץ** כלשהו כדי לומר **תודה**.
הוא עושה זאת באופן אינסטינקטיבי.

אדם שעיסוקו במגע עם קהל, עשוי לומר את המילה "**תודה**" מאות פעמים ביום.
זו התנהגות חיובית ומבורכת, בפרט אם היא נעשית **בכנות** ובמחשבה ראויה וחיונית.
במשנת רבותינו - **הכרת הטוב** היא הבסיס המרכזי לכל מידה טובה, ולכל התורה כולה.

מה שנדרש מאיתנו זה פשוט:
להעתיק את ההתנהגות הזו מ"בין אדם לחברו" ל"בין אדם למקום".

אנו מקבלים מהקב"ה טובות ומתנות **לאין מספר**.
קמנו בבוקר, קודם כל אומרים "**מודה אני**",
מי מאיתנו ששם לבו למעשיו, מודע לזה שהוא התעורר בבוקר ואמר **תודה** על כך שהוא התעורר...
עכשיו המשימה שלנו היא פשוט:
להמשיך את המגמה הזו.

על כל **הטבה** - אומרים להקב"ה **תודה**.
על כל **צורך** - פונים להקב"ה **בבקשה**.

זה יכול להתבטא במחשבה, או בדיבור, העיקר שזו **הגישה** השולטת:
אני מקבל - אני מודה. אני צריך - אני מבקש. ותמיד תמיד, לכולם, יש על מה להודות ולבקש עוד...

נטלנו ידיים, שטפנו פנים, **המגבת** זמינה, יש לנו מוטיבציה לקום מהמיטה ויש נח לקום ובשביל מה לקום - "**שכוי"ח טאטע**".

אני מכין קפה, קופסת ה**סוכר** מלאה, ה**חלב** לא חמוץ, הקפה יצא **טעים**, לא קר מידי ולא חם מידי, יש לי זמן ואפשרות לשנות אותו **בלי להפסיד את האוטובוס - תודה** אבא שבשמים.

אני יוצא למקווה, יש **בגדים נקיים** בארון, **אין דאנק דיר טאטע**.
המעליה פועלת ולא מתעכבת, **תודה**.
מישהו תלה במעלית "**הלכה יומית**" ואף דאג לעדכן את הדף המתאים להיום - **תודה**.
סוג האוויר מסביר פנים - אה! כל זמן שהנשמה בקרבי **מודה אני**.
בכניסה למקווה אין **תור ארוך - ברוך ד'**.
הגלגלת נפתחת בירת כבוד למול הצי"פ - **תודה טאטע**.
בילדותי אם הייתי נוכח במחזה כזה הייתי חושד את בעל הצי"פ **למכשף מסוכן**...
מצאת מקום פנוי ונח? **תודה**.
המים **חמים**? ב"ה.

לא שכחתי את **המגבת**? הודו לד'.

אופס... דווקא כן שכחתי...
גם תודה! **גם זו לטובה!** וממשיכים לעבר **ההטבה** הבאה.

ראיתי השבוע בישיבה כיצד בחור צעיר חוטף **מכה הגונה וכואבת** במצחו מחודו של ארון מתכת...
תגובתו היתה משובבת נפש: הקריאה "**גם זו לטובה**" נמלטה מפיו תוך **שניות ספורות מהמכה** הכואבת.
אשרי לו ואשרי הסובבים אותו!

החברותא שלי הגיע בזמן? תודה!
יש **מנין** בזמן הרצוי ל**י? תודה אבא!**

מישהו **חייר** אליך כשנכנסת? זה לא מובן מאליו.
הכנת כוס קפה? מצאת **כוס נקיה** וגם **קפה, סוכר** וגם **חלב**, ואפילו **כפית**? כמה צריך **להודות**.
אה, הקפה כרוך בתשלום? היה **שקל** בכיס? **תודה** אבא שבשמים!
החזן מתפלל בקצב סביר, לא "**טס**" ולא "**זוחל**"? אה!
ברוך ד'.
מישהו מבקש צדקה, יש לך **מטבע** בכיס? ברוך ד'.

האוטובוס הגיע **בזמן**? הרב קו מוטען ותקיין?
התיישבת **במקום סביר**?
תגיד **תודה!**

סיימת מטלה מכבידה ומחקת את התזכורת בסלולרי?
תודה!
מספיק דוגמאות?

ברכי נפשי את ה' ואל תשכחי כל גמוליו:

האם זה **מעשי**? האם **אפשרי** לחיות כך? **בהחלט!**
לאחד פחות, לאחד יותר, ולאחד עוד **הרבה יותר!**

ככל שמתרגלים את הדברים - הם הופכים להיות כאינסטינקט טבעי ובריא.
אמונה מלשון איומן - כמו **יהי אומן** את הדסה.

מכאן עד לשייכות פנימית לבטחון של ממש - הדרך כבר **הרבה יותר קרובה**.

כשמישהו מתקשר אלי להודות על החיזוק שהוא קיבל מהגליון השבועי, אני לא נכנס למבוכה, אלא מקבל את זה **בשמחה** ואח"כ פונה **להודות להקב"ה בפה מלא** על שזיכני ונתן לי חלק בין מזכי הרבים. וכך, מה שנקרא בפי העם "פידבק" או "משוב חיובי" - הופך באחת **למצווה רבת של דבקות הבורא**. לדבקה בו!

כיום, בהרבה מכשירי טלפון כשאתה נכנס ליומן השיחות - אתה מקבל אוטומטית מידע **כמה פעמים** התקשרת לכל אחד מהם, כך שנוצרת באופן אוטומטי סוג של **תחרות**...
אמא: **567 - קל קו: 469 - קול הלשון: 422 - וכן הלאה...**

בחן את עצמך... האם מצאת את עצמך במצב **שהשם הראשון** באנשי הקשר שלך, **המנוצח ב"תחרות"** הזו, הוא "**אבא שבשמים**"!
אליו אתה פונה **בכל עת מצוא**,
אם **בהודיה**, אם **בבקשה**, או **בשניהם יחד?**
אם **התשובה חיובית - אתה במסלול הנכון...**

הודינו לך א-להים - הודינו וקרוב שמך - ספרו גפלאותיך

ובדרך? **אינספור מצוות תמידיות**.
כל מחשבה קלה כזו היא קיום כמה מצוות עשה של

אהבת ד',

תמים תהיה עם ד' אלקיך, **אמונה, ביטחון**, יום אחר יום, מצבור של זכויות **אינסופי**, יחד עם **חיים נעימים ורגועים של שלווה הנפש**.

כשפרסמתי את הדברים בעבר, אחד מידידי הקרובים חזר אלי באומרו:
הפכת לי את הראש.

פתאום שמתי לב לענין הזה,
כשאני יורד מאוטובוס שבו הנהג הוא **ערב'ש שונא ישראל**, ואני בכל זאת אומר לו "**תודה**". כי זה המינימום של אנושיות.

הוא הדין לגבי **פקיד בבנק** או **בעירייה**, גם אם איני חפץ בשום קשר עמו -
תודה אומרים **תמיד!**

ורק להקב"ה לא? למה זה כל כך קשה?

מאז התחלתי לחשוב על כל פעולה.
הלו - יש פה נהג באירוע! תמחול ותגיד **תודה**.
אתה צריך **אוכל**? תגיד יפה "**בבקשה**"!
זה **פועל!**

כל אחד מבטא זאת **בדרכו**, הצד השווה שבהם שיש כאן **כיוון מאד מעשי וחזק לקירבה אל הקב"ה**.

אך ראוי להדגיש כאן נקודה נוספת, סופר משמעותית, ומי שיקדיש רגע של מחשבה יבין את ההזדמנות העצומה שהנהגה כזו מניחה לפתחו:

~~~~~

כשהינך פונה למישהו עם **מאה בקשות** ביום, ואתה גם אומר לו **תודה** כמספר הזה, אז מלבד הריווח שייענו בקשותיך ורצונותיך, יש כאן עוד תועלת, **כפולה ומכופלת...**

נכון שאנו רגילים לשנן את דברי המדרש המנחמים:
אפילו רשע הבוטח בד' חסד יסובבנו, והגר"א הגדיל לחדש כי "**מי שלבו טוב במדת הבטחון, אעפ"י שעבר עבירות חמורות, הוא יותר טוב ממי שמחוסר בטחון**",
אכן שלמה ג-ב

אבל **למעיישה** אין זה כך...
אין מצב שזה **נגמר** בזה...
הלא אתה מתיימר להיות "**בנאדם**"...
אינך יכול להתעלם מ**רצונותיו** של טוב ומטיב שעוזר לך לשרוד, ושעוד רגע קט תזדקק לחסדיו **שוב ושוב ושוב**...
אינך יכול לומר **תודה** - ורגע אחרי זה להרשות לעצמך כל מיני "**חטאים קטנים**"...
שוב אינך מסוגל להיות כה **חל אישים**, ולעשות את רצונו של אותו טוב ומטיב באופן **חלקי, בלי חשק**, לצאת **די חובה** בלבד.
הרי למדנו: כמים הפנים לפנים...

ובימי התשובה היקרים הללו, כשמישהו יצביע בפניך על חידושי העצום של רבנו החיד"א, שהשב **תשובה מאהבה** נמחל לו מיד, **בלא להזדקק לארבעה חילוקי כפרה** המבוארים בש"ס, שוב לא תפתח עליו זוג עיניים כאומר "תשובה מאהבה"? ובכן?
"**איפה אני ואיפה תשובה מאהבה**? מה הקשר לאיש פשוט כמוני? הלוואי ואשוב **מיראה** ולו מעט..."

כי אחרי שתגיע למצב של **קשר תמידי** עם הקב"ה על כל דבר קטן וגדול, כבר לא יהיה הרעיון הזה כה זר ומוזר בעיניך...

מי שנמנע מחטא כלשהו כי "**לא נעים לו**" כביכול מהקב"ה, כבר יש לו איזו שייכות ולו מזערית, למושג הזה של **תשובה מאהבה!**

הבה נודה כי תועלת זו היא כבר **מקפצה רוחנית** **כבירה**, שמצדיקה בהחלט את ההשקעה הזו!

לתנאים שאני רוצה, וזה כמעט לא
בנמצא...

ואז אני מתעניין לתומי: עד איזה
מחיר אתה רוצה לשלם? והוא עונה
לי עד 1.6 מליון

ואני שואל אותו אתה באמת רוצה
לקנות עד ראש השנה? והוא עונה לי
בוודאי...

דקה חולפת ורעיון מנצנץ במוחי.
ואני אומר לו: כן, יש לך דירה ממש
כמו שביקשת ובתנאים שחיפשת"

לאחי ר' משה יש דירה בט"מ
שעומדת למכירה ומתאימה בדיוק
לפי התנאים שהצגת...

אני לא מאבד זמן ומרים טלפון לאחי:
"יש אברך שרוצה להגיע לראות את
הדירה" מסכמים לשעה 13.50

בשעה 14.00 אני מתקשר לר' יחיאל:
"הלכת לראות?" והוא עונה לי: "לא
אני כרגע בייבי סיטר"

אמרתי לו: תגיע גם עם הילדים, זו
דירה בשבילך לראש השנה...

בשעה 14.30 הוא הגיע לבקר בדירה,
ואמר: כן כזו דירה עוד לא ראיתי.
בשעה 18.45 בערב הוא הגיע עם בני
הבית שוב.

בי"ט אלול בשעה 23.33 נחתם זכרון
דברים, וביום שני נחתם החוזה! כן,
לאחר חיפוש של למעלה משנתיים
יש לר' יחיאל דירה בשעה טובה
ומוצלחת, לפני ראש השנה!

דירה שהגיע עם בקשה פשוטה
מהקב"ה. המסרק היה המתון. אין
אצל הקב"ה הבדל, יש מסרק על
הכביש, יש דירה שממתינה רק לך,
ועוד היום, רק תבקשו מאבא!

שאלה: בתפילת שמונה עשרה, היכן המקום
שבו אנו מבקשים מחילה מהקב"ה, בכל
התפילות, גם בשבת וביו"ט?

תשובה: ה' שפתי תפתח ופי יגיד תהילתך!

פירוש רש"י (מחיים טז)

שְׁפָתַי תִּפְתַּח – מְחוּל לִי, וְיִהְיֶה לִי
פִתְחוֹן פִּי לְהַגִּיד תְּהִלָּתְךָ!

אנא העתירו בתפילותיכם גם עבורי

ידידכם מרדכי בן חנה חנה המברככם ב:

גמר חתימה טובה!

מסרק ודירה – הכל בתפלה

לידידי היקר ר' מרדכי, כבר תקופה ארוכה שאני
חושב בליבי: מתי אני
אזכה גם אני ואכתוב
סיפור לידיד כל כך
קרוב ללב ולנשמה

הרר
יהושע אליקים שווארץ
אחינתי צילית

ונהנה זה הגיע. "סיפור ששווה מליון דולר" בפרט
עכשיו בזמן שמסוגל לתפילה וחיבור עם הקדוש
ברוך הוא.

אני נוסע בקביעות כל בוקר ממודיעין
עילית לביתר עילית, שם אני מנהל
ת"ת מפורסם בשם "מתיקות התורה".

ביום ג' י"ט אלול החלטתי משום מה
לנסוע לביתר באוטובוס, כן כן, הכל
מכוון מאיתנו יתברך שמו.

בכניסתי ל"מקוה אמשנינוב" ברחוב
דרכי איש בביתר, אני קולט ששכחתי
ברכב את המסרק הקטן, בו אני
משתמש לסדר את הפאות בבוקר.

אני אומר בליבי זה "פכים קטנים" של
ממש, אבל אני זקוק לזה. וכך אמרתי
בלחישת: "רבונו של עולם תשלח לי
מסרק קטן שאולי נאבד למישהו".

אני יוצא מהמקווה ופונה להתפלל
בבית כנסת ביאלא שברחוב הרב שך.
בסיום התפילה אני יוצא כשלצידי
אברך יקר בשם ר' יחיאל מיכל
זלוטניק ופתאום אני מצביע לו לעבר
האספלט: מסרק!

אני אומר לו הבט מה קורה כאן!

הוא מסתכל עלי ולא מבין מה אני
מתרגש... אני מגביה את המסרק ואני
אומר לו: תראה ביקשתי מהקב"ה
מסרק וקיבלתי! חבל שלא ביקשתי
דברים יותר חשובים! ותוך כדי דיבור
אני מתקן את דברי ואומר לו: זה לא
נכון כך לומר. אלא הקדוש ברוך הוא
נותן לכל בריותיו כל מה שצריך, אך
צריך לבקש לקדוש ברוך הוא, אין
אצלו הבדל בין מסרק, לבית. או בניס.
הוא נותן לכל אחד מה שמבקשים
ממנו!

אומר לי ר' יחיאל מיכל: ככה? אז כעת
תורי לבקש מרבון העולמים. אני כבר
למעלה משנתיים מחפש לקנות דירה
בביתר. הלכתי לראות כבר יותר מ-30
דירות ואני מבקש ממך רבונו של
עולם: עד ראש השנה אני כבר רוצה
לקנות דירה. דירה כזו שתתאים

איפה טובלים בקבוק

אקדים ואומר בדיוק את מה שהרבה אנשים
אומרים לך "לא חשבתי
שיהיה לי פעם סיפור לשלוח",
ואתה עונה להם "מי שקורא
בקביעות את העלון מוחזקני
שיהיה לו סיפור".

הרר
אשה ורר
אחינתי צילית

כן גם אני מרגיש, שבזכות קריאת העלון
מתבוננים יותר בדרכי ההשגחה, ורואים כמה
שהיא מופלאת ומיוחדת.

ביום רביעי התחילו הבנות את שנת
הלימודים החדשה.

ארבע מבנותי קנו בקבוקים חדשים
לכבוד השנה החדשה, והבקבוקים
שעשויים מתכת וחייבים טבילה כדין.

ביום שלישי בצהריים הלכתי לטבול
את הבקבוקים במקוה כלים בשכונה
שבה אני גר (נאות הפסגה) ואני רואה
שם פתק שהמקווה פתוח רק בימי
שישי.

בשעה 11:45 בלילה החלטתי שכעת
אני לוקח את האוטו והולך לטבול את
הבקבוקים במקווה מרוחק יותר,
בשביל שיהיה להן את הבקבוקים
לבוקר.

אני יוצא מדלת הבית ובאותו רגע
ממש עובר ממולי אברך מן השכונה
שקיצר את הדרך דרך הבנין שלי, אני
רואה שהוא לקראת יציאה מן
השכונה, ואני שואל אותו בדרך אגב
אולי הוא רוצה להצטרף אלי, לאן
הוא צריך להגיע, ופשוט לא יאומן מה
שהוא עונה לי: הבת שלי קנתה
בקבוק חדש ואני הולך לחפש לה
מקוה לטבול לה אותו למחר בבוקר.
אמיתי! אמיתי! ללא שום הגזמה.

נסענו שנינו ביחד טבלנו את
הבקבוקים, והחזרתי אותו חזרה
לשכונה.

לא יאומן איך הקב"ה הכניס בי
מחשבה בשעה מאוחרת בלילה
לצאת עכשיו ממש לטבול את
הבקבוקים, ולתפוס את אותו אברך
באותם 5 שניות, אם הוא היה עובר
שם כמה שניות קודם או כמה שניות
לאחר מכן הסיפור הזה לא היה קורה.

ישראל עמך אשר בך מאמיני -
אם בשמאל דחיתו קרבהו בימיך

[סליחות ליו"ק]